

- a) för att näringsidkaren ska kunna identifiera konsumenten som vinnare av priset, och/eller
- b) för att konsumenten ska komma i besittning av priset, och/eller
- c) för att konsumenten ska kunna vara med om den upplevelse som beskrivits som ett pris?
4. Innebär uttrycket "oriktigt ... intryck" i punkt 31 att det ställs ytterligare krav — utöver kravet på att konsumenten betalar pengar eller ådrar sig en kostnad för att göra anspråk på priset — för att den nationella domstolen ska kunna slå fast att bestämmelserna i punkt 31 har överträtts?
5. Om så är fallet, hur ska den nationella domstolen fastställa huruvida ett sådant "oriktigt intryck" har skapats? I synnerhet, ska den nationella domstolen vid fastställandet av huruvida det har skapats ett "oriktigt intryck" beakta prisets relativa värde i förhållande till kostnaden för att göra anspråk på priset? Om svaret på den frågan är jakande, ska detta "relativa värde" bedömas med beaktande av
- a) näringsidkarens kostnad per enhet för anskaffande av priset, eller
- b) näringsidkarens kostnad per enhet för tillhandahållande av priset, eller
- c) konsumentens värdering av priset med utgångspunkt i en bedömning av "marknadsvärdet" av ett liknande föremål som är till försäljning?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, s. 22).

Talan väckt den 18 augusti 2011 — Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland mot Europeiska unionens råd

(Mål C-431/11)

(2011/C 311/43)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (ombud: C. Murrell och T. de la Mare, Barrister)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara rådets beslut av den 6 juni 2011 (¹) om den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet,
- begränsa rättsverkningar i tiden av ett sådant beslut till dess att rådet, med stöd av artikel 79.2 b FEUF, antar ett nytt beslut om den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet, och
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förenade kungariket yrkar ogiltigförklaring enligt artikel 264 FEUF av rådets beslut 2011/407/EU av den 6 juni 2011 om den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet (nedan kallat beslutet).

Förenade kungariket yrkar att

- a) beslutet ska ogiltigförklaras,
- b) det ogiltigförklarade beslutets bestämmelser ska fortsätta att gälla till dess att rådet antar ett lagenligt beslut med stöd av artikel 79.2 b FEUF om den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet, och
- c) rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

I beslutet, som antogs med artikel 48 FEUF som rättslig grund i materiellt hänseende, fastställdes den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet.

Förenade kungariket hävdar att rådet gjorde fel i att anta beslutet med artikel 48 FEUF som rättslig grund i materiellt hänseende. För ett sådant beslut skulle rådet i stället ha valt artikel 79.2 b FEUF som grund, vilken artikel utgör den lämpliga grunden för ett beslut om en gemensam ståndpunkt vid ingåendet av internationella överenskommelser vars verkan i EU är att utvidga sociala rättigheter till tredjelandsmedborgare. I artikel 48 FEUF ges endast behörighet att lagstifta om europeiska arbetstagare och egenföretagare. I artikel 79.2 b ges det uttryckligen behörighet att fastställa rättigheter för tredjelandsmedborgare som vistas lagligen i en medlemsstat.

Enligt protokoll 21 är åtgärder som antas i enlighet med eller på grundval av de rättsliga grunderna i avdelning V FEUF, inbegripet artikel 79.2 b FEUF, tillämpliga på Förenade kungariket endast om det har valt detta.

Ogiltigförklaring av beslutet yrkas således med grund i det antogs på felaktig rättslig grund, varför Förenade kungariket berövades sina rättigheter enligt protokoll 21.

(¹) Rådets beslut 2011/407/EU av den 6 juni 2011 om den ståndpunkt som Europeiska unionen ska inta i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet (EUT L 182, s.12).

Begäran om förhandsavgörande framställd av High Court of Justice (Chancery Division) (Förenade kungariket) den 26 augusti 2011 — Novartis AG mot Actavis UK Ltd

(Mål C-442/11)

(2011/C 311/44)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

High Court of Justice (Chancery Division)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Novartis AG

Svarande: Actavis UK Ltd

Tolkningsfråga

När ett tilläggsskydd har meddelats för en produkt, i den mening som avses i förordning (EG) nr 469/2009 (¹), för en aktiv ingrediens, utgör då

- i) ett läkemedel innehållande en aktiv ingrediens (i detta fall valsartan) i kombination med en eller flera andra aktiva ingredienser (i detta fall hydroklortiazid), eller
- ii) endast ett läkemedel som innehåller den aktiva ingrediensen (i detta fall valsartan) som enda aktiva ingrediens

intrång i de rättigheter som detta tilläggsskydd enligt artikel 5 i förordningen medför avseende skyddets föremål enligt artikel 4 i nämnda förordning?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 469/2009 av den 6 maj 2009 om tilläggsskydd för läkemedel (kodifierad version) (EUT L 152, s. 1).

Överklagande ingett den 30 augusti 2011 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen meddelade den 16 juni 2011 i mål T-196/06, Edison mot kommissionen

(Mål C-446/11 P)

(2011/C 311/45)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: V. Di Bucci och V. Bottka)

Övrig part i målet: Edison SpA

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den dom Tribunalen (sjätte avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 16 juni 2011 och som delgavs kommissionen den 20 juni 2011,
- återförvisa målet till Tribunalen för förnyad prövning,
- meddela beslut om rättegångskostnaderna i båda målen senare,
- för det fall domstolen prövar målet i sak; ogilla talan i första instans och förplikta Edison SpA att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

Grunder och huvudargument

Klaganden anför fyra grunder till stöd för sitt överklagande:

- i) Tribunalen har åsidosatt artikel 253 EG, jämförd med artikel 81 EG, genom att på ett felaktigt sätt fastställa föremålet för och omfattningen av skyldigheten att motivera beslutet att utkräva ansvar för en överträdelse av artikel 81 EG av det företag som innehar 100 procent av aktiekapitalet i det företag som direkt deltog i överträdelsen. Beslutet grundas på en presumption som ska motbevisas på ett korrekt sätt. Tribunalen har i synnerhet inte beaktat sammanhanget och de rättsregler som reglerar ämnesområdet, särskilt sökandens bevisbörda. Tribunalen ålade felaktigt kommissionen en motiveringskyldighet såvitt avser argument "som inte saknar betydelse" utan att — vilket den borde ha gjort — kräva att argumenten skulle kunna vederlägga presumptionen om moderbolagets ansvar.
- ii) Tribunalen har för det andra åsidosatt artiklarna 230 och 253 EG genom att slå fast att beslutet var otillräckligt motiverat. Å ena sidan har tribunalen gjort en felaktig rättstillämpning då den tolkade det angripna beslutet och underlät att pröva vissa avsnitt. Å andra sidan blandade tribunalen ihop motiveringsfrågan med själva sakprövningen då den vägrade att beakta de förklaringar som gavs i det angripna beslutet och dels slog fast att kommissionen åsidosatt sökandens rätt till försvar, dels fann att förklaringarna inte var övertygande.